

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/120/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201862
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201862.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: C.O.D.E. s.r.o., so sídlom Čížmarska 2, Nové Zámky, IČO: 36 696 269, právne zastúpeného JUDr. Milanom Ficekom, advokátom so sídlom Žilinská 14, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020504/1/1140277/2012 zo dňa 27. augusta 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 237/2012-44 zo dňa 18. júla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 237/2012-44 zo dňa 18. júla 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1020504/1/1140277/2012 zo dňa 27. augusta 2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky č. 9412401/5/242112/2012 zo dňa 04. mája 2012. Týmto dodatočným platobným výmerom správny orgán prvého stupňa vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2010 vo výške 3420 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie a

postup žalovaného za súladné so zákonom. Súd prvého stupňa konštatoval, že na základe vykonanej daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až november 2010, vydal správca dane dodatočný platobný výmer, nakoľko daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie apríl 2010 uplatnil odpočítanie dane z faktúry č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010, základ dane 18 000 €, DPH 19% - 3420 € od dodávateľa MAVEN PRO, s.r.o. za dodanie osobného motorového vozidla BMW 730d. Správca dane vyslovil, že nebol preukázaný nárok na odpočítanie dane pri dodaní osobného motorového vozidla z dôvodu, že tovar nebol dodaný, dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť a žalobcovi právo na odpočítanie dane.

Ďalej uviedol, že v konaní existencia motorového vozidla BMW 730d nebola sporná, avšak spornou zostala medzi účastníkmi skutočnosť, či došlo k reálnemu uskutočneniu dodania tovaru - motorového vozidla BMW 730d spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o. žalobcovi v zdaňovacom období apríl 2010, čo žalobca preukazoval kúpnu zmluvou uzavretou medzi predávajúcim spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o. a žalobcom 26. apríla 2010 a výpisom z bankového účtu preukazujúcim zaplatenie kúpnej ceny za automobil na základe vystavenej faktúry č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010. Dodal, že správcovi dane za účelom zistenia skutkového stavu v rámci dokazovania boli Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Nové Zámky poskytnuté dokumenty, na základe ktorých bola vykonaná zmena vlastníka a držiteľa motorového vozidla BMW 730d, a teda aj kúpna zmluva zo dňa 12. apríla 2010, na základe ktorej bola vykonaná zmena vlastníka a držiteľa motorového vozidla BMW 730d, podľa ktorej je predávajúcim A-J AUTO, s.r.o. a kupujúcim je spoločnosť MEVAN PRO, s.r.o. Zároveň bolo správcovi dane v rámci miestneho zisťovania zistené, že predmetné motorové vozidlo nadobudla aj spoločnosť MAVEN PRO, s.r.o. na základe kúpnej zmluvy z 06. apríla 2010 uzavretej so spoločnosťou A-J AUTO, s.r.o., ktorú predložil P. D., ktorého splnomocnila predchádzajúca konateľka spoločnosti MAVEN PRO, s.r.o. W. I., pri vypočutí ako svedok 10. októbra 2011 za prítomnosti konateľa žalobcu X. G. k faktúre č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010. Dal do pozornosti, že išlo o dve rozdielne kúpne zmluvy odlišujúce sa nielen v osobe kupujúceho - MAVEN PRO, s.r.o./MEVAN PRO, s.r.o., ale aj v osobe vystupujúcej ako autobazár, v kúpnej cene 12 500 €/12 000 €, v textoch jednotlivých článkov zmluvy, v dátume - 06. apríla 2010/12. apríla 2010 a v podpisoch. Doplnil, že k existencii týchto dvoch rozdielnych kúpnych zmlúv žalobca ani v žalobe neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by svedčila, že k uskutočneniu dodania tovaru aj reálne došlo, nielen fiktívne.

Podľa názoru súdu prvého stupňa, vychádzajúc zo skutočnosti, že predmetné motorové vozidlo bolo predané predávajúcim A-J AUTO, s.r.o. na základe dvoch rozdielnych kúpnych zmlúv dvom rozdielnym spoločnostiam, reálne uskutočnenie obchodu medzi žalobcom a daňovým subjektom MAVEN PRO, s.r.o. bolo spochybnené, pretože za predpokladu, že vlastníkom auta bola spoločnosť MEVAN PRO, s.r.o., žalobca nemohol nadobudnúť motorové vozidlo od nevlastníka motorového vozidla, ktorým by mala byť spoločnosť MAVEN PRO, s.r.o. Zdôraznil, že základným predpokladom prevodu vlastníckeho práva je, že predávajúci nemôže na iného previesť viac práv, než ich sám má. Dospel k záveru, že správca dane správne vyhodnotil predloženú kúpnu zmluvu ako nedôveryhodnú. Dal do pozornosti, že existencia motorového vozidla nebola v konaní sporná, avšak jeho nadobudnutie žalobcom tak, ako bolo ním deklarované, bolo sporné, z ktorého dôvodu nebolo preukázané, že toto motorové vozidlo bolo dodané daňovým subjektom MAVEN PRO, s.r.o., ktorý nebol ani jeho držiteľom a ani vlastníkom, preto nemohol toto motorové vozidlo dodať kontrolovanému daňovému subjektu. Z uvedeného vyvodil, že faktúra č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010 vystavená spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o. a predložená kúpna zmluva zo dňa 06. apríla 2010 uzatvorená medzi A-J AUTO, s.r.o. a MAVEN PRO, s.r.o. nezakladá nárok na odpočítanie dane.

Následne súd prvého stupňa vyslovil, že správca dane žiadnym spôsobom nespájal účinky nadobudnutia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu so zápisom do evidencie motorových vozidiel vedenej Dopravným inšpektorátom. Poukázal na skutočnosť, že zápis v evidencii Dopravného inšpektorátu nemá konštitutívne účinky, má deklaratórny charakter. Ďalej uviedol, že z dokladov poskytnutých z evidencie motorových vozidiel vyplýva, že predmetné motorové vozidlo od spoločnosti A-J AUTO, s.r.o. nadobudla spoločnosť MEVAN PRO, s.r.o. a nie MAVEN PRO, s.r.o., ktorý nemohol predmetné motorové vozidlo predat žalobcovi. Zároveň uviedol, že skutočnosti zistené v daňovom konaní ohľadom

prevodu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu sú nejasné a spochybňujúce reálne uskutočnenie dodania tovaru tak, ako ho žalobca deklaroval faktúrou č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010 od dodávateľa MAVEN PRO, s.r.o. za dodanie osobného motorového vozidla BMW 730d, ktorému pri dodaní tovaru vznikla daňová povinnosť a žalobcovi právo na odpočítanie dane. Konštatoval, že žalobca pochybnosti neodstránil, ani dôvody dvoch odlišných kúpnych zmlúv nevysvetlil a ani neuviedol, či mu bolo v čase uzavretia kúpnej zmluvy s MAVEN PRO, s.r.o. známe, kto bol reálnym vlastníkom predmetu kúpy - motorového vozidla, pretože v tom čase sa na Dopravnom inšpektoráte už nachádzala kúpna zmluva z 12. apríla 2010, na základe ktorej A-J AUTO, s.r.o. predal predmetné motorové vozidlo spoločnosti MEVAN PRO, s.r.o. Doplnil, že správca dane ani žalovaný nemohli prehliadnuť informácie a dôkazy vyvracajúce tvrdenie daňového subjektu, že tovar v reťazci dodávateľov a odberateľov bol reálne dodaný subjektmi uvedenými na faktúrach a zmluvách.

Súd prvého stupňa sa taktiež zaoberal právnou otázkou posúdenia modifikácie všeobecného dôkazného bremena daňového subjektu, vyplývajúce z § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., ktoré je modifikované právom Európskej únie. Zdôraznil, že v danom prípade sporná skutočnosť, či dodávateľ žalobcu - predávajúci spoločnosť MAVEN PRO, s.r.o. bol vlastníkom predmetného motorového vozidla, ktorý žalobcovi vyúčtoval kúpnu cenu faktúrou č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010, sa v zásade týka iného daňového subjektu ako žalobcu, avšak žalobca ako kupujúci mal možnosť pred kúpou predmetného motorového vozidla preveriť si, či ho kupuje od vlastníka (napr. dotazom na Dopravný inšpektorát), pretože v čase kúpy už bola Dopravnému inšpektorátu predložená kúpna zmluva z 12. apríla 2010. Výslovil, že správca dane, ako aj žalovaný v danom prípade správne posúdili rozloženie dôkazného bremena.

Súčasne poukázal aj na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-353/03) a Bond House Systems Ltd (C-484/03), v ktorých tento konštatoval, že uplatnenie nároku na odpočet dane na vstupe u osôb povinných k dani, ktorých plnenia boli v rámci reťazca poskytnuté s úmyslom dopustiť sa podvodu, alebo pokiaľ ich plnenia nasledovali v dodávateľskom reťazci, kedy tieto osoby o podvodnom konaní nevedeli, alebo nemohli vedieť, nemôže byť týmto osobám odopretý. V rozhodnutí vo veci Kittel (C-439/04) bola táto zásada spresnená tak, že vo vzťahu k nedbanlivosti a úmyslu je Európsky súdny dvor názoru, že osobe povinnej k dani, ktorá vedela alebo musela vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty, môže byť uplatnenie nároku na odpočet dane odopreté.

Konštatoval, že dôkazné bremeno, že u iného daňového subjektu, v danom prípade u MAVEN PRO, s.r.o. došlo k podvodnému konaniu je na správcovi dane resp. orgánoch činných v trestnom konaní, avšak žalobca ako daňový subjekt mohol vedieť, že prijatím plnenia od nevlastníka sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom. Preto dospel k záveru, že správca dane uniesol dôkazné bremeno, zistil skutočnosti nasvedčujúce, s ohľadom na existenciu dvoch rozdielnych kúpnych zmlúv, že žalobca kúpil predmetné motorové vozidlo od nevlastníka, pričom mal možnosť zistiť, či predávajúci je vlastníkom predmetu kúpy.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p. žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 237/2012-44 zo dňa 18. júla 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1020504/1/1140277/2012 zo dňa 27. augusta 2012 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne nesprávny a jeho argumentácia nedostatočná. Uviedol, že jeden z hlavných argumentov krajského súdu sa opieral o chybu v písaní, keď vyslovil, že v prípade spoločnosti MAVEN PRO, s.r.o. a MEVAN PRO, s.r.o. ide o dva odlišné právne subjekty. Poukázal na skutočnosť, že spoločnosť MEVAN PRO, s.r.o. nie je subjektom práva, teda právne neexistuje, nakoľko nie je zapísaná v príslušnom registri, ktorým by v danom prípade bol Obchodný register. Doplnil, že z uvedeného dôvodu spoločnosť MEVAN PRO, s.r.o. nemôže byť účastníkom žiadnej zmluvy, pričom vzhľadom na názvy týchto spoločností je zjavné, že sa jedná iba o

preklep. Preto namietal, že kúpnu zmluvu medzi A-J AUTO, s.r.o. a MAVEN PRO, s.r.o. nie je možné spochybniť takým spôsobom, akým to uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Zdôraznil, že kúpna zmluva, ktorej predmetom bolo motorové vozidlo BMW 730d medzi predávajúcim A-J AUTO, s.r.o. a kupujúcim MAVEN PRO, s.r.o. je zo dňa 06. apríla 2010 a kúpna zmluva s tým istým predmetom zmluvy medzi predávajúcim A-J AUTO, s.r.o. a kupujúcim MEVAN PRO, s.r.o. je až zo dňa 12. apríla 2010, čo znamená, že vlastnícke právo prešlo nepochybne na spoločnosť MAVEN PRO, s.r.o., ktorá vystupovala ako kupujúci skôr.

Vo vzťahu ku konštatovaniu krajského súdu, že žalobca mal možnosť pred kúpou automobilu preveriť, či automobil kupuje od vlastníka dotazom na dopravný inšpektorát uviedol, že žalobca nemal dôvod pochybovať o vlastníckom práve spoločnosti MAVEN PRO, s.r.o. k automobilu, nakoľko táto disponovala všetkými dokladmi od vozidla, ako aj kľúčmi od vozidla. Dodal, že ani prípadný dotaz na dopravný inšpektorát by nebol dostatočný na to, aby žalobca v prípade pochybnosti o vlastníckom práve k automobilu, zistil jeho skutočného vlastníka. Preto označil za nesprávne aj ďalšie konštatovanie krajského súdu, ako aj žalovaného, že prevod vlastníckeho práva bol uskutočnený medzi A-J AUTO, s.r.o. a žalobcom. Súčasne dal do pozornosti, že zápis v evidencii dopravného inšpektorátu nemá právotvorné účinky a jeho nesúlad so skutočným stavom nemôže byť prekážkou prevodu vlastníckeho práva. Rovnako tak namietal, že v obchodnoprávných záväzkových vzťahoch kupujúci nadobúda vlastnícke právo k predmetu zmluvy jeho odovzdaním, pričom vlastnícke právo je za istých okolností možné previesť aj v prípade, že predávajúci nie je vlastníkom predmetu zmluvy, teda ide o výnimku zo zásady, podľa ktorej nemožno previesť viac práv ako má prevodca. V závere odvolania krajskému súdu vyčítal, že nevenoval dostatočnú pozornosť argumentácii, ktorú žalobca uviedol v podanej žalobe, preto opätovne poukázal na žalobné dôvody.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. októbra 2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z obsahu predložených spisov vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1020504/1/1140277/2012 zo dňa 27. augusta 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky č. 9412401/5/242112/2012 zo dňa 04. mája 2012, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2010 vo výške 3420 €, keď nebolo preukázané, že bol dodaný tovar - osobné motorové vozidlo BMW 730d a žalobcovi tak nevzniklo právo na odpočítanie dane z tovaru podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) v nadväznosti na § 49 ods. 1, 2 cit. zákona.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti len uvádza:

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, *Ruiz Torija* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, *Van de Hurk* proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon č. 511/1992 Zb. preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V prejednávanej právnej veci nebolo preukázané dodanie tovaru - motorového vozidla BMW 730d pre žalobcu spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o., tak ako to bolo uvedené v kúpnej zmluve uzavretej medzi spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o. a žalobcom 06. apríla 2010 a výpise z bankového účtu o zaplatení kúpnej ceny za automobil na základe vystavenej faktúry č. 20100415 zo dňa 26. apríla 2010, nakoľko žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť, vysvetľujúcu existenciu dvoch rozdielnych kúpnych zmlúv, ktorých predmetom bolo uvedené motorové vozidlo, avšak odlišovali sa v osobe kupujúceho, osobe vystupujúcej ako autobazár, v kúpnej cene, v textoch jednotlivých článkov zmluvy, v dátume a v podpisoch. Kúpnu zmluvu uzavretú medzi spoločnosťou MAVEN PRO, s.r.o. a žalobcom dňa 06. apríla 2010 preto nebolo možné vyhodnotiť inak ako nedôveryhodnú.

Zákon o DPH stanovuje striktné podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Pre odpočet dane z pridanej hodnoty je podmienkou, aby uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je deklarované účtovným dokladom, faktúrou so všetkými zákonnými náležitosťami, bolo zároveň reálne

materiálne preukázané.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie nepochybne vyplýva, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, je uznaný a podporovaný Smernicou Rady č. 2006/112/ES (bod 41). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne.

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (medzi inými pozri rozsudky SD EÚ zo 17.07.2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29.07.2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 21; z 21.06.2012 Mahagében, C-C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie dane z pridanej hodnoty a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, sa presne zhodujú so skutočne realizovanými plneniami.

Treba pripomenúť, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte a tiež treba pripomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným Šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť byť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť jeho správnosť, preto bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.